

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๗๔/๒๕๖๙

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๖๔/๒๕๖๙

วันที่ ๕ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง	{	นายพลภาขุน เศรษฐญาบดี	ผู้ร้อง
		ประธานศาลฎีกา คนที่ ๔๙ ที่ ๑	
		ประธานศาลฎีกา คนที่ ๕๐ ที่ ๒	
		ประธานศาลฎีกา คนที่ ๕๑ ที่ ๓	
		สำนักงานศาลยุติธรรม ที่ ๔	ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายพลภาขุน เศรษฐญาบดี (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายพลภาขุน เศรษฐญาบดี (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องในฐานะทนายความผู้รับมอบอำนาจจากโจทก์ กรณีพิพาทคดีแรงงานในศาลแรงงานภาค ๗ พบพฤติการณ์ของผู้พิพากษาศาลแรงงานภาค ๗ ใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายและมีพฤติการณ์อันพึงสงสัยว่ากระทำความผิดวินัยและฝ่าฝืนประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการ ผู้ร้องยื่นหนังสือร้องเรียนต่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานภาค ๗ และอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานภาค ๗ มีคำสั่งให้ยุติเรื่อง ต่อมาผู้ร้องมีหนังสือกล่าวโทษไปยังประธานศาลฎีกา คนที่ ๔๙ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ประธานศาลฎีกา คนที่ ๕๐ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) และประธาน

- ๒ -

ศาลฎีกา คนที่ ๕๑ (ผู้ถูกร้องที่ ๓) ขอให้มีมาตรการคุ้มครองพยานหรือผู้แจ้งเบาะแสแก่ผู้ร้อง ตามประกาศคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนข้อเท็จจริง ในชั้นต้น กรณีข้าราชการตุลาการถูกกล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัย พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔ และข้อ ๑๓ แต่ผู้ถูกร้องที่ ๑ ผู้ถูกร้องที่ ๒ และผู้ถูกร้องที่ ๓ มีคำสั่งให้ยุติเรื่องทางวินัย โดยไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือดำเนินการเพื่อให้มีคำสั่งลงโทษทางวินัย รวมถึงไม่มีการนำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม เนื่องจากเรื่องร้องเรียนของผู้ร้อง ไม่มีมูลเป็นความผิดวินัย และไม่กำหนดมาตรการคุ้มครองพยานหรือผู้แจ้งเบาะแสแก่ผู้ร้อง ผู้ร้อง ยื่นคำร้องขอให้สำนักงานศาลยุติธรรม (ผู้ถูกร้องที่ ๔) ขดใช้คำสั่งใหม่ทดแทนจากการกระทำละเมิด ของผู้ถูกร้องที่ ๑ ผู้ถูกร้องที่ ๒ และผู้ถูกร้องที่ ๓ แต่ผู้ถูกร้องที่ ๔ มีคำสั่งปฏิเสธ ผู้ร้องยื่นฟ้อง ผู้ถูกร้องที่ ๔ ต่อศาลปกครองกลาง ศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๓

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๘ และผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๘ แจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากพยานหลักฐาน ยังไม่เพียงพอว่าพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองสมุทรสงคราม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จเรตำรวจ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ และสำนักงานศาลยุติธรรม ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือปฏิบัติ นอกเหนือหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ร้อง และผู้ร้องยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๘ อุทธรณ์ความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสี่ในการสั่งให้ยุติเรื่องทางวินัย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๓

๒. สั่งให้ประธานศาลฎีกา และผู้ถูกร้องที่ ๔ ออกประกาศเกี่ยวกับมาตรการในการคุ้มครอง พยานตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓ เพื่อคุ้มครองผู้ร้อง โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่ปี ๒๕๖๕

๓. สั่งให้ประธานศาลฎีกา และผู้ถูกร้องที่ ๔ ออกประกาศเกี่ยวกับมาตรการในการใช้ดุลพินิจ และวินิจฉัยคดีให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงและกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

- ๓ -

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้นั้นเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสี่ในการสั่งให้ยุติเรื่อง กรณีข้าราชการตุลาการถูกกล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัย โดยไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และไม่มีคำสั่งคุ้มครองพยาน เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๖๓ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่การยื่นคำร้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบปรากฏว่า ผู้ร้องได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๘ ผู้ร้องยื่นอุทธรณ์คัดค้านผลการพิจารณาของผู้ตรวจการ

- ๔ -

แผ่นดิน ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๘ แม้ไม่ปรากฏเอกสารว่าผู้ร้องได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดินเมื่อใด แต่การอุทธรณ์ไม่เป็นเหตุให้การนับระยะเวลาเก้าสิบวันเพื่อยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ สะดุดหยุดลง การนับระยะเวลาดังกล่าวเริ่มนับแต่วันที่ผู้ร้องได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดินในคราวแรก คือ วันใดวันหนึ่งระหว่างวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๘ ถึงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๘ ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๙ เป็นการยื่นคำร้องพ้นเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

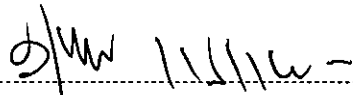
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

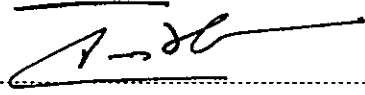
- ๕ -

(คำสั่งที่ ๗๔/๒๕๖๙)

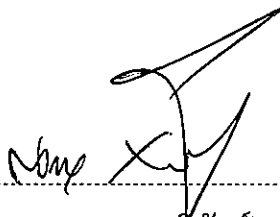
(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

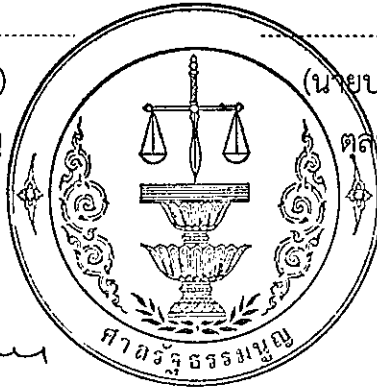
(นายนภดล เทพพิทักษ์)

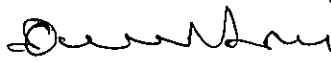
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

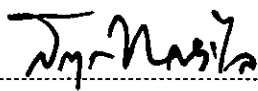
(นายอุดม รัฐอมฤต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสราวุธ ทรงศิวิไล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ